

Marres Currents #4

Running Time

Marres presenteert deze winter de vierde editie van Marres Currents. Jonge curatoren worden gevraagd om recent afgestudeerde kunstenaars van kunstacademies in Zuid-Nederland, België en Duitsland te selecteren en een tentoonstelling te maken. Zo treedt Marres op als platform voor startende kunstenaars en curatoren, en draagt bij aan een internationale infrastructuur voor talentontwikkeling.

14.12.2016—12.2.2017

Door Barbara Cueto en Bas Hendrikkx

In het huidige tijdperk van constante blootstelling aan media en informatie is creatieve tijd schaars. Het is echter precies dit tijdsbestek waarin een gedachte zich tot een waardevol idee kan vormen, waarin een vermoeden of herinnering de grondslag van een creatief proces kan worden. Het brein heeft 'looptijd' nodig om vrij te kunnen associëren, om latente ideeën aan de oppervlakte te laten komen.

Naar analogie met cinema, waar looptijd ('running time') de volledige speelduur van een film aanduidt, biedt deze tentoonstelling precies die onvervangbare tijd aan een groep kunstenaars die geïnteresseerd is in het vertellen van verhalen, in mythes, feit en fictie. De duur van de tentoonstelling wordt opgevat als een tijdlijn met ruimte voor overgangen, experimenten en toekomstbeelden. *Marres Currents #4: Running Time* fungeert als een scenario dat wordt aangevuld met de verhalen van de kunstenaars.

De wederzijds relevante kwaliteiten van cinema en kunst kunnen nauwelijks worden overschat. De twee zijn altijd hand in hand gegaan, wat in de loop der tijd heeft geleid tot samenwerkingen, hommages en uitwisselingen. De kunstenaars in deze tentoonstelling maken niet alleen gebruik van filmische middelen; ook *cinematic time*, de specifieke tijdsstructuur die inherent is aan cinema, is hier van belang. De kunstenaars delen een interesse in het ontrafelen van verhalen — feitelijk dan wel fictief — en in het spelen met de cycli van weten en worden.

Running Time omvat talloze uiteenlopende mogelijkheden en methodes voor kunstwerken. Vanuit zeer verschillende perspectieven verkennen de kunstenaars de creatieve, ervaringsgerelateerde en verhalende aspecten van hun werk. Nathalie De Corte, Romee van Oers en Thomas Wachholz maken onderliggende structuren in het ritme van alledaagse situaties zichtbaar. Connecties tussen muziek, films en populaire cultuur worden blootgelegd in het werk van Reinier Vrancken en Ralph

Collier, terwijl Allan Rand werkt met visuele eigenschappen als zichtlijnen en mise-en-scène. Caroline Bosc, Puck Vonk en Ties van Dijk presenteren een meer langdurige en performatieve benadering. De meeslepende aard van mythes en verhalen-vertellen vormt de basis van het werk van Miriam Sentler, Kiki Goossen, Miriam Gossing & Lina Sieckmann en Camille Picquot, terwijl de postproductie van archieven en databases de bronmaterialen en instrumenten levert voor Tim Bruggeman en Tessa Groenewoud.

De titel *Running Time* verwijst naar het moment dat nodig is om gedachten te verwerken: een moment dat zowel methodologisch als introspectief van aard is, vol van doelmatigheid maar nog niet op een uitkomst gericht.

I Tessa Groenewoud

WHY DO PEOPLE KEEP PHOTOGRAPHS?

Is een automatisch gegenereerde video die elke dag verversst wordt, gebaseerd op een passage uit de detectiveroman van Agatha Christie. Elk woord uit de passage wordt ingevoerd in een zoekmachine, en een algoritme creëert dagelijks een fotoverhaal met het beeld met de meeste hits. Tessa Groenewouds kunstwerk kan online — als een video op de website van Marres — worden bekeken, en in de tentoonstelling als een boek waarin het specifieke 'verhaal' van een dag is vastgelegd. Zo speelt Groenewoud met de huidige dubbele bestaansvorm van beelden: als jpg en als object. Ze onderzoekt de manieren waarop deze twee naast elkaar bestaan en zich tot elkaar verhouden te midden van de visuele verzadiging van de hedendaagse cultuur.

Groenewoud gebruikt de snelheid van digitale processen om een dynamisch verhaal te creëren, gebaseerd op verzamelde en voor nieuwe doelen ingezette beelden. Daarmee toont ze de veelheid aan interpretaties die in een afzonderlijk beeld of archief besloten kunnen liggen. Ze beschouwt tijd als de 'taal' die de constante factor is in het dagelijkse ritueel van het zoeken naar afbeeldingen. Haar werk maakt gebruik van de tijdsversnelling in het digitale domein, gecombineerd met een virtueel en allesomvattend archief zoals Google. Door de herhalende, dagelijkse gewoonte van online beelden zoeken in te zetten extraheert zij nieuwe verhalen uit het fragment uit Christies boek.

www.whydopeoplekeepphotographs.net

UNTITLED

Het werk van Allan Rand verkent de volharding van mensen en de plaatsen die ze bewonen. De schilderijen en tekeningen vragen aandacht voor schijnbaar futiel anekdotisch bewijs, voor ongedocumenteerde levens — een bewandelde stad, een bekeken gezicht. Wanneer men dichterbij komt beginnen de lijnen en kleuren die eerst onbeweeglijk leken te trillen: composities die solide leken nemen langzaam de viscositeit van beleefde tijd aan, en maken melodieën van materiaal, gedachte en schilderkunstige uitdrukking. De resulterende beelden herinneren vluchtig aan leven in beweging

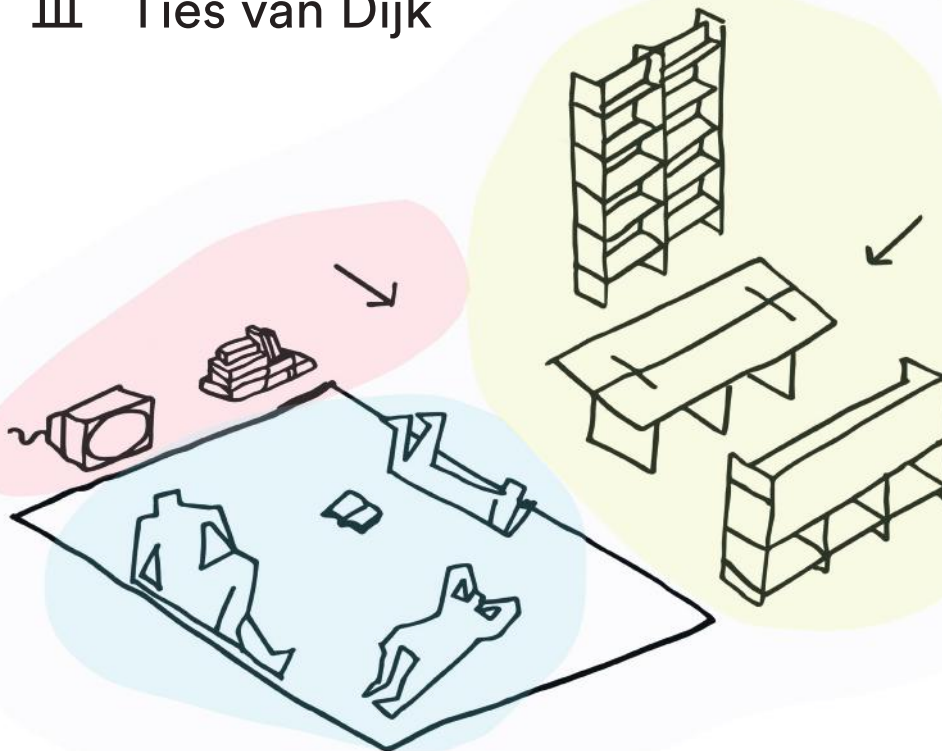
en aan schilderen in tijd. Dit, meer dan specifieke onderwerpen of een oppervlakkige definitie van stijl, is wat deze werken niet alleen bij elkaar houdt maar ze tegelijkertijd een bestaan op zichzelf verleent.

Voor Marres richtte Rand een kamer met onderling gerelateerde werken in. Door de interacties bevraagt dit onbewoonde tableau regelmatig ons gevoel van evenwicht. Daarmee stelt het ons open om een blik te werpen op het leven zelf.

II Allan Rand

III Ties van Dijk

PUBLIC HOMEBASE

Public Homebase kan worden beschouwd als een bibliotheek, workshop, studio, kunstwerk, les en performance.

Het project wordt geactiveerd door het publiek, dat welkom is om rond te speuren, te verkennen en te interveniëren. *Public Homebase* belichaamt de instabiele aard van *work in progress* en interpreteert de tentoonstelling als een platform voor het onderzoeken van de omstandigheden en voorwaarden voor artistieke productie.

Ties van Dijks installatie biedt een nieuw perspectief op de artistieke studiopraktijk, die hij openstelt voor participatie door bezoekers. Hij organiseert een aantal evenementen, workshops en leessessies, ontvangt lesgroepen van de Academie voor Beeldende Kunsten Maastricht en installeert een leeskamer met boeken die inspiratiebronnen zijn geweest voor de kunstenaars in deze tentoonstelling. Bovendien biedt zijn videowerk een compacte kritische analyse van de processen die in zijn studio plaatsvinden. Zo onderzoekt Van Dijk de rol van de kunstenaar en zijn/haar activiteiten.

— Tekenlessen met kinderen: *tell me what you like what you really really like*. Op basis van aanmelding, max. 6 kinderen. Datum: woensdag 28 december, 2016 en woensdag 11 januari 2017.

— Workshop: *looking, thinking out loud together*. Deze workshop neemt de tentoonstelling als uitgangspunt om gedachten en gesprekken over de kunstwerken op gang te brengen. Op basis van aanmelding, max. 6 deelnemers. Datum: zondag 8 en 15 januari, 2017.

— Workshops voor studenten: deze zullen de omgeving van de tentoonstelling als uitgangspunt nemen voor theoretische discussie. Alleen toegankelijk voor studenten.

Het meubilair is ontworpen door De Nieuwe Context, alle video's: YouTube, alle boeken zijn eigendom van de deelnemende kunstenaars in deze tentoonstelling.

IV Reinier Vrancken

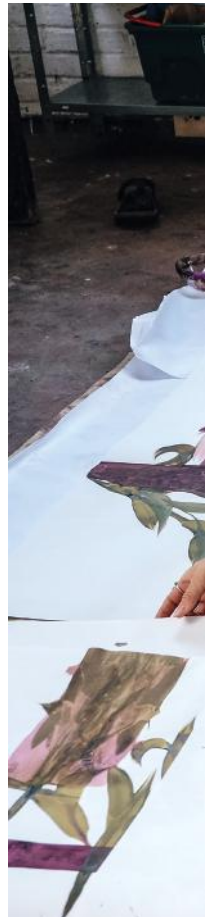
WHERE ARE WE NOW? THE GREAT GIG IN THE SKY

Reinier Vrancken zegt verontschuldigend: “Het was nooit mijn bedoeling om David Bowie te vermoorden. Ongeveer een week na zijn dood besepte ik dat ik een deel van hem had gestolen door een van zijn songtitels in een kunstwerk te gebruiken. Het was maar een ongeluk.” In de tentoonstelling bevindt zich een tissue, naar verluidt gebruikt door David Bowie, in een vitrine van plexiglas. Is dit een fanrelikwie of een museumstuk?

Vranckens werk richt zich op de potentie van collectieve verhalen, legendes of ideeën, en hun interactie met het publiek. Hij speelt conceptueel met de mogelijkheden die verankerd liggen

in archetypes, collectief geërfde gedachtepatronen en hun aanwezigheid in populaire cultuur, mythe en muziek.

“Veel van mijn proces bestaat uit de jacht op de puurheid van een idee of concept door de ruis eromheen te verwijderen,” beschrijft Vrancken. Zodoende onderzoekt hij de meervoudige interpretaties van bekende modellen en ideeën die voor nieuwe doelen kunnen worden ingezet en geïnterpreteerd, evenals hun effect op het publiek. Om deze reden stelt hij dat “het auteurschap van het werk wordt gedeeld tussen kunstenaar en kijker.” Beide zijn intrinsieke onderdelen van het proces van betekenisgeving in zijn oeuvre.

ELEGIES

“De tijd waarmee ik me meer verwant voel is de tijd die de natuur nodig heeft om te groeien, bomen om te groeien, of kinderen, of een idee, een gesprek.” Nathalie de Cortes aquarellen van bloemmotieven ontstaan procesmatig, op de vloer van haar studio. Een tekening is het beginpunt voor een andere.

De inspiratiebronnen voor De Cortes tekeningen zijn uiteenlopend: van Bach tot oud-Grieks aardewerk, om er enkele te noemen. Wanneer een serie tekeningen af is worden ze ingenaaid en -gebonden tot boeken van diverse formaten. Het publiek wordt uitgenodigd

om de boeken te openen en er doorheen te bladeren. “Ik ben geïnteresseerd in de relatie tussen uitzet en krimp, in dat wat verborgen of onthuld wordt.

Het complete verhaal toont zich als een beeldresidu, zoals in films of in een muziekcompositie.”

Elegies is tijdens de gehele tentoonstelling te zien. Ook wordt een serie grote tekeningen op papier van 180 x 100 cm in op maat gemaakte dozen door De Corte gepresenteerd op zaterdag 14 januari, zaterdag 28 januari en zondag 12 februari tijdens openingstijden.

V Nathalie De Corte

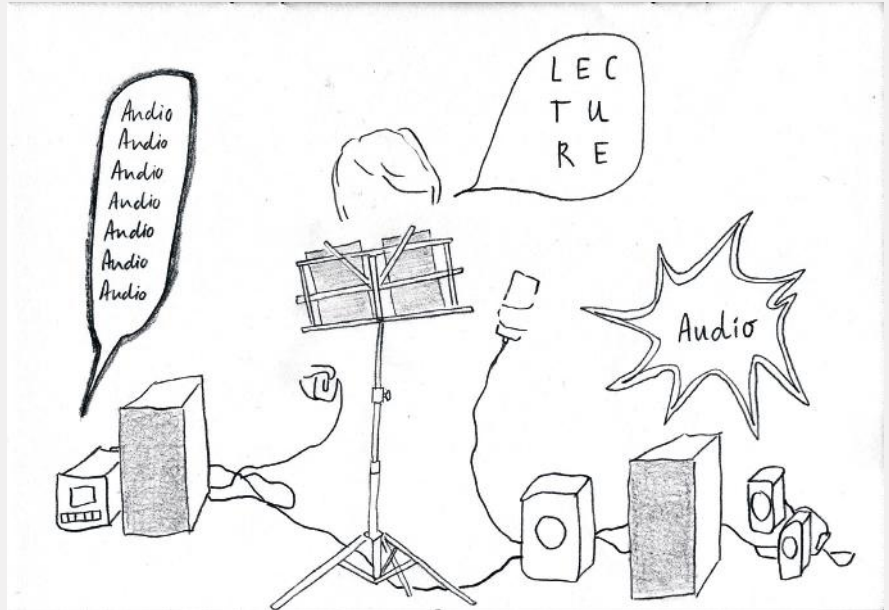
THE HIDDEN CHARACTER

“*The Hidden Character* is een muziekperformance van *Arabesque nr. 1* (Claude Debussy) en een herschreven deel van *Isoldes Liebestod* (*Tristan und Isolde*, Richard Wagner). Beide muziekstukken werden door Alfred Hitchcock gebruikt om zijn film *The Birds* te construeren als een fictieve ruimte van twee tegengestelde generaties vrouwen.” Het werk van Ralph Collier speelt met de evocatieve capaciteit van muziek en met de niet-definitieve aard van een tentoonstelling om zich een verhaal opnieuw voor te stellen. Hij zet de expressieve kracht van zowel muziek als cinema in als onderdelen van het collectief geheugen om daarmee gedragingen, emoties en indrukken los te maken.

Het gelijktijdig afspelen van beide muziekstukken genereert een extra laag in de verhaallijn: een nieuwe speler, wiens rol in de film onduidelijk blijft. Zo slaagt Collier erin om de infrastructuren te onderzoeken die taal ondersteunen en betekenis creëren. Hij bevraagt de reeds bestaande omstandigheden die tot specifieke interpretaties leiden en ons begrip vormen. Een cruciaal aspect van dit geluidswerk is zijn tijdsduur, die het materiaal van de ervaring van de kijkers wordt. Colliers interventies in het verhaal maken het plot zowel duidelijk als verstoord, terwijl het publiek zich bewust wordt van deze indringer en zich genoodzaakt voelt om het plot te ontwarren en te herzien.

VI Ralph Collier

VII Puck Vonk

THE NEOLOGISM OF THE FEMALE VOICE

Puck Vonk bevraagt de typische eigenschappen van geluid, en daagt het publiek daarmee uit om hier overheen te denken, om geluidsfenomenen in relatie tot elkaar te beschouwen — of het nu om muziek, stemmen, luisteren, media, de architectuur van Marres, of haar performance op zich gaat. In haar geluidsinstallatie *The Neologism of the Female Voice* fungeren de overlappende opnames als een script dat een actief publiek vereist om zijn verhaal compleet te maken. "Luisteren is onderdeel van deze zoektocht, snel betekenis toekennen aan wat je hoort en proberen dit in de goede volgorde te plaatsen."

Luisteren is een handeling, een actief veld, of een metafoer waarmee we onze omgeving, maar ook onze waarneming en interpretatie van de context van sociale activiteit, beter kunnen begrijpen. Zoals Jean-Luc Nancy stelde: "Luisteren zal dus altijd betekenen dat men zich met inspanning richting, of in benadering van, het zelf begeeft." Op een vergelijkbare manier onderzoekt Vonk haar eigen in-de-wereld-zijn en het genuanceerde concept van vrouwelijkheid door te experimenteren met de objectloosheid van de stem. Ze slaagt erin een immaterieel pad tussen orgaan en geluid te navigeren, wat leidt tot het overbrengen en reflecteren op geluid als een krachtig en evocatief instrument dat de beleving van de werkelijkheid tot stand brengt, medieert en katalyseert.

Miriam Gossing & Lina Sieckmann

OCEANS HILL DRIVE

Miriam Gossing en Lina Sieckmanns *Oceans Hill Drive* vertelt het onverklaarbare verhaal van een stadje dat continu wordt blootgesteld aan een mysterieus flinkerend licht. Een vrouwenstem deelt fragmentarische herinneringen aan de tijd dat het flikkeren begon. De oorzaak van deze immateriële maar toch constant aanwezige bedreiging blijft onbekend. De tekst is samengesteld uit interviews met meerdere bewoners, en onderzoekt de relatie tussen herinnering, werkelijkheid, en de voorgekookte verhaalstructuren van Hollywood-horrorfilms. De ruimtes en motieven die Gossing en Sieckmann in hun films oproepen zijn "een mix van werkelijkheid en fictie; ze bestaan concreet, maar ondersteunen tegelijk een simulatieve werkelijkheid waarin individuen geïdealiseerde werelden kunnen creëren en beleven, en zodoende ook met hun eigen verlangens in aanraking komen," stellen zij. Hun krachtige beeldtaal is verankerd in "een diepgaand onderzoek naar fotografie als medium."

I Tessa Groenewoud
NL — 1980
KASK Gent

WHY DO PEOPLE KEEP PHOTOGRAPHS?, 2016
Video Installatie, boek

II Allan Rand
DK — 1983
Kunstakademie
Düsseldorf

Diverse werken

III Ties van Dijk
NL — 1993
MAFAD Maastricht

PUBLIC HOMEBASE, 2016
Installatie

IV Reinier Vrancken
NL — 1992
AKV|St. Joost Den Bosch

WHERE ARE WE NOW?
THE GREAT GIG IN THE SKY, 2016
Zakdoekje met lipstick vlekken,
plexiglas en hout

V Nathalie De Corte
BE — 1970
Académie des
Beaux-Arts Liège

ELEGIES, 2015-2016
Inkt op papier
HÉRODIADE, 2016
Inkt op papier

VI Ralph Collier
BE — 1990
Sint Lucas Antwerpen

THE HIDDEN CHARACTER, 2016
Performance, piano & violin player
250 boekjes, 21 x 29.7cm

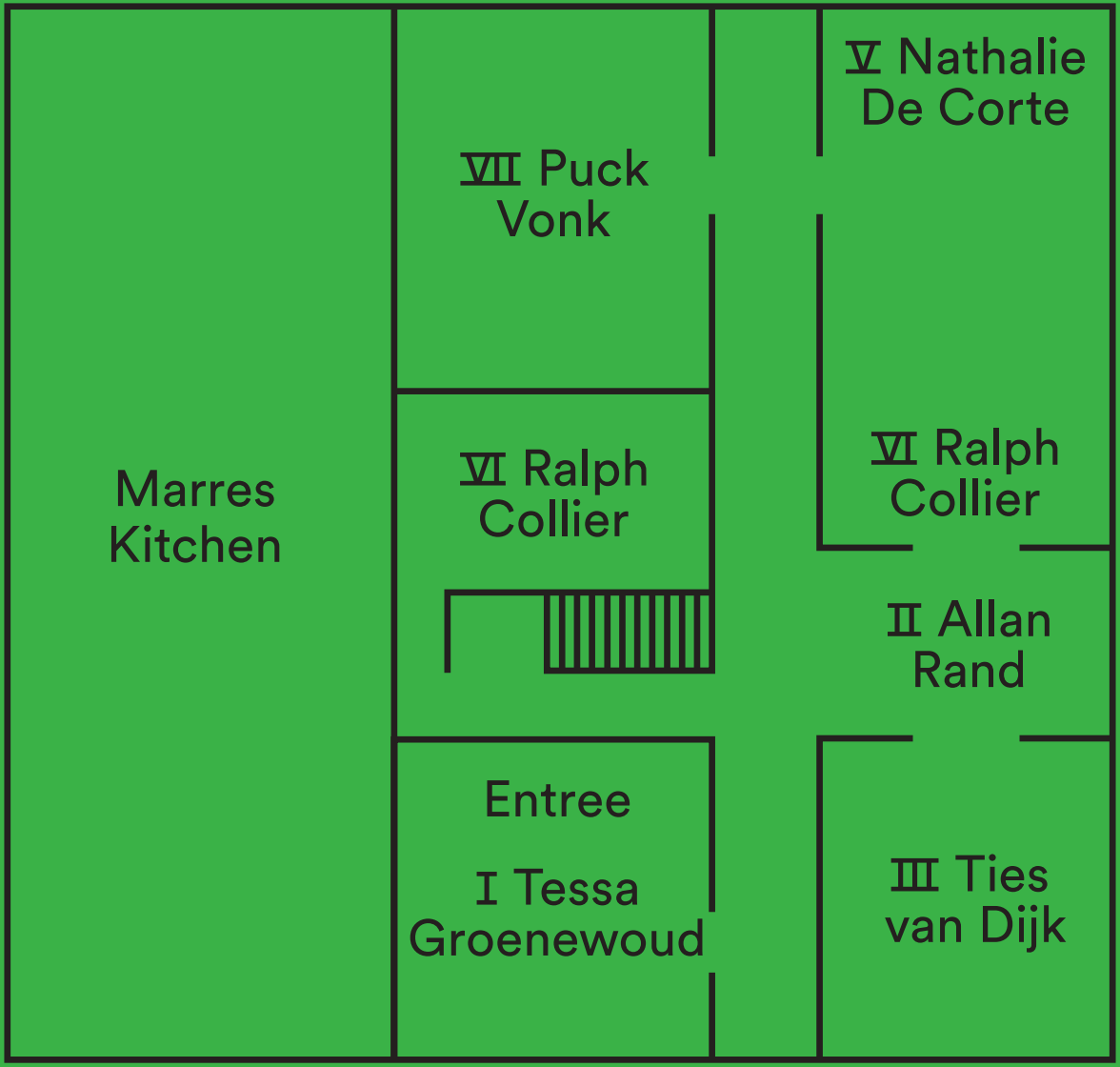
VII Puck Vonk
NL — 1989
Sint Lucas Antwerpen

THE NEOLOGISM OF THE FEMALE VOICE, 2016
Geluidinstallatie

**Miriam Gossing
& Lina Sieckmann**
GER — 1988
KHM, Keulen

OCEANS HILL DRIVE, 2016
Video, 21 min
Filmvertoning op 18 januari, 2017

EVENT
ONLY

Marres
Kitchen

VII Puck
Vonk

V Nathalie
De Corte

VI Ralph
Collier

VI Ralph
Collier

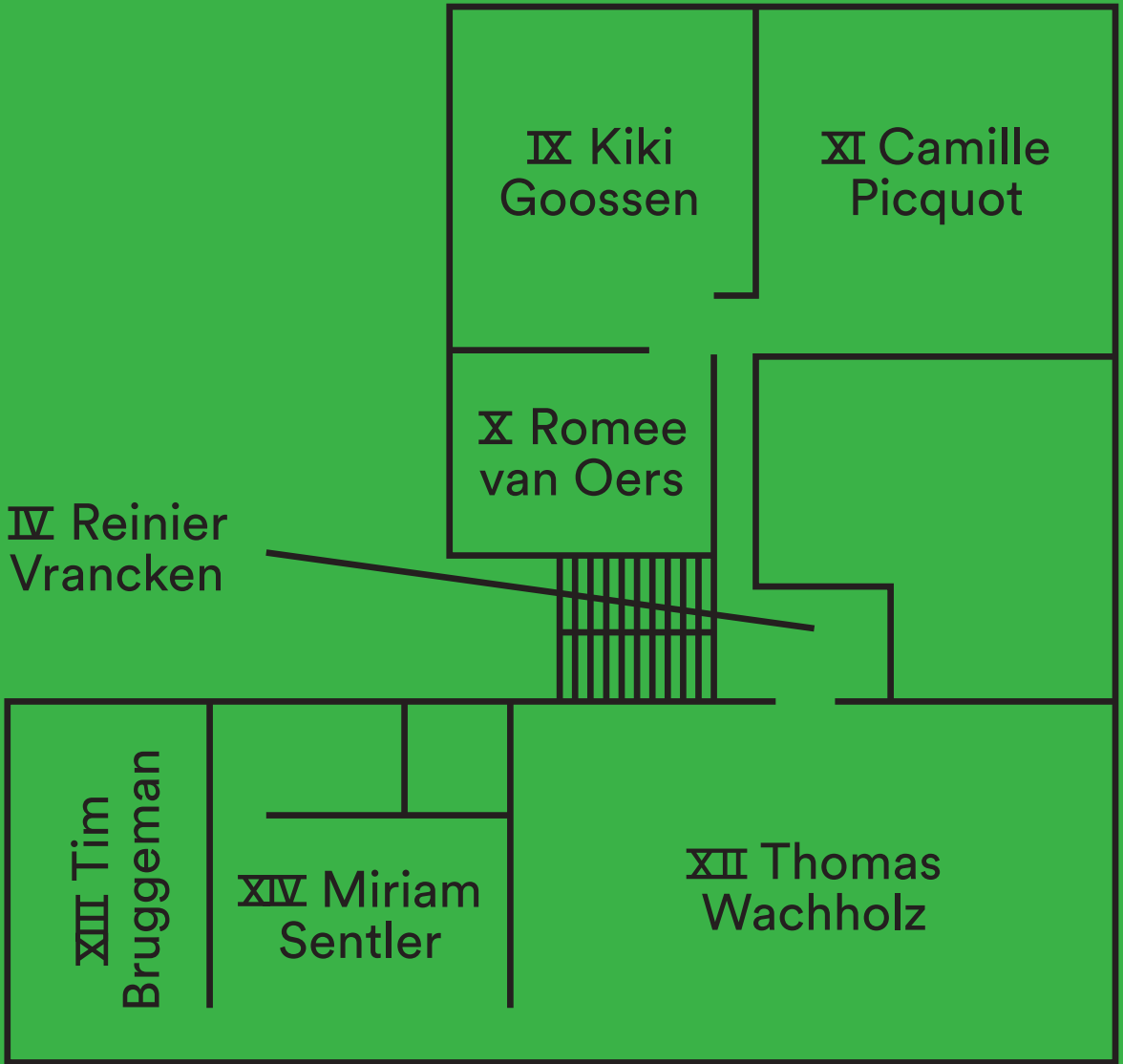

II Allan
Rand

Entree

I Tessa
Groenewoud

III Ties
van Dijk

VIII Kiki Goossen
NL — 1993
PXL-MAD Hasselt

SOLAR SOUND, 2016
Installatie: Object, gevonden beeldmateriaal,
video's en geluid

IX Romee van Oers
NL — 1993
AKV|St. Joost Breda

UNTITLED, 2016
Olieverf en acryl op doek, fotoprojectie

X Camille Picquot
FR — 1990
KASK Gent

HOLLOW HOURS (LE TEMPS COGNE), 2016
Video, 35 min

XI Thomas Wachholz
GER — 1984
Kunstakademie
Düsseldorf

UNTITLED BILLBOARD MAASTRICHT, 2016
Gekleurde offset posters op muur

XII Tim Bruggeman
BE — 1983
KASK Gent

THE BEAUTIFUL SIGHT II, 2016
Drieluik bestaande uit 3 prints, diverse
technieken op zerkall papier

RIGHT HERE RIGHT NOW, 2016
CMY schermafdruck op Hellweis papier

92 03 02 - '98 06 17, 2016
Dia projectie bestaande uit 40 dia's (loop)

XIII Miriam Sentler
GER/NL — 1994
MAFAD Maastricht

ARCHIPEL, 2016
Installatie

Caroline Bosc
FR — 1988
La Cambre, Brussels

LA LOBA, 2016
Filmvertoning op 18 januari, 2017

EVENT
ONLY

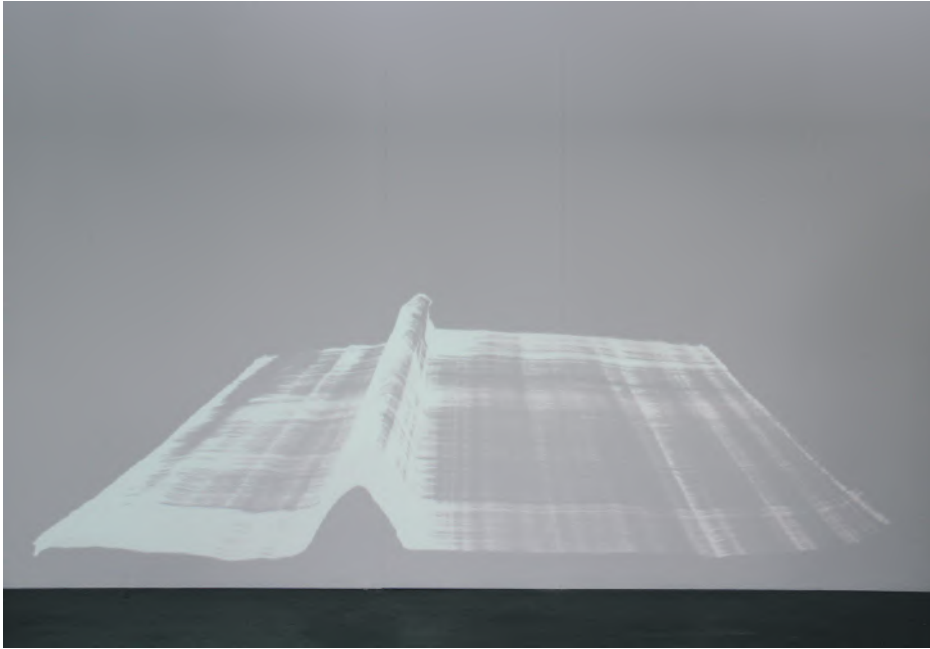
VIII Kiki Goossen

SOLAR SOUND

Solar Sound is gebaseerd op NASA's ontdekking dat de zon een geluid produceert dat voor mensen onhoorbaar is, aangezien het sterrenstelsel een vacuüm is waarin geluid zich niet kan verspreiden. Om het geluid van de zon hoorbaar te maken werden audio-visualisaties van dit fenomeen teruggetransformeerd tot geluid. Niet zonder haperingen, en met wisselende resultaten, wordt het zongeluid aan menselijke interpretatie onderworpen.

Kiki Goossens werk begint met mythes, legendes en (online) theorieën van discutabele geloofwaardigheid: "Die vaagheid is interessant: wanneer je iets in de tijd of ruimte niet exact kunt lokaliseren krijgt het een mystiek, universeel karakter. Wat mij interesseert is de menselijke drang om alles te weten. Moeten we echt alles dat onze interesse wekt analyseren en doorgronden?"

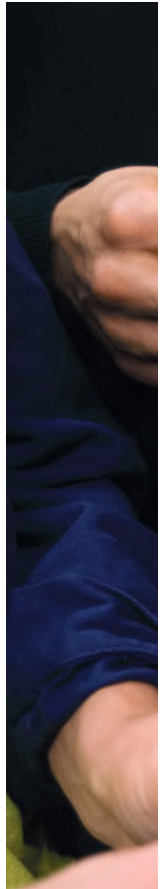
IX Romee van Oers

UNTITLED

Romee van Oers houdt zich bezig met de fundamentele concepten van de schilderkunst: ruimte, waarneming, gebaar en handeling. Ze vertrekt vanuit de schilder Kunstige vertaling van de waarneming, maar het resultaat kan vele vormen aannemen. Of een schildering nu analoog of digitaal is, de duur en handeling van het aanbrengen van de penseelstreek zijn altijd zichtbaar. "De tijd in mijn werk is verbonden met de ruimte. In het verloop van de verf streek zie je waar de verf streek begonnen is en waar hij eindigde. Hierin zie je de handeling terug die verbonden is aan de tijd." Gevraagd naar de ervaring die zij de kijker wil meegeven vertelt Van Oers dat een gegeven in het werk zich toont alsof het zich in de ruimte van de beschouwer bevindt. "De verfstreken zijn vaak groot en voelen daardoor lichamelijk aan."

In Marres toont Van Oers twee werken: een projectie en een schilderij. De fotoprojectie van een abstracte, horizontale vorm doet denken aan een gekreukt tapijt, dat vlak boven de grond lijkt te zweven. Hoewel het schilderij door zijn verticale oriëntatie de tegenhanger van de projectie lijkt, zoekt ook dit werk de grenzen van het visuele kader op en verwijst zo naar dat wat zich daarbuiten afspeelt.

HOLLOW HOURS (LE TEMPS COGNE)

Hollow Hours is een 36 minuten durende film die het dagelijks leven toont van twee kinderen die zich als volwassenen gedragen. Een cameraman probeert hen te volgen en hun volledig autonome manier van leven vast te leggen, zonder vraagtekens bij hun leeftijd te zetten. Camille Picquot creëert hiermee een dubbelportret waarin fictie en werkelijkheid zich vermengen met de toon van documentaire, wat het publiek uitdaagt om het waarheidsgehalte van de beelden te bevragen. "De kijker is de enige die kan beslissen waar de fictie het overneemt, waar de werkelijkheid zich terugtrekt, en waar het gangbare narratieve proces wordt verstoord [...] Ik vertrouw de kijker. Hij kan beslissen wat hij ziet. Beelden en belevingen kunnen voor zichzelf spreken, zonder de noodzaak van uitleg of didactische vertalingen."

Fictie, romans, gedichten, maar vooral indrukken en ideeën zijn de basis van haar werk. Picquot stelt: "Mijn inspiratie komt uit de lagen van geschiedenis (persoonlijke ervaring) en Geschiedenis (culturele achtergrond) die de werkelijkheid omgeven en bedekken." *Hollow Hours* is gebaseerd op een gedetailleerd en nauwkeurig opgebouwd scenario. Toevallige gebeurtenissen zijn echter een belangrijk onderdeel van haar creatieve proces, omdat dit de momenten zijn waarop fictie en realiteit samenkomen. Op deze manier slaagt Picquot erin een uniek universum met een sterke beeldtaal te creëren. "Fictie neemt het altijd over wanneer de realiteit zich terugtrekt."

✕ Camille Picquot

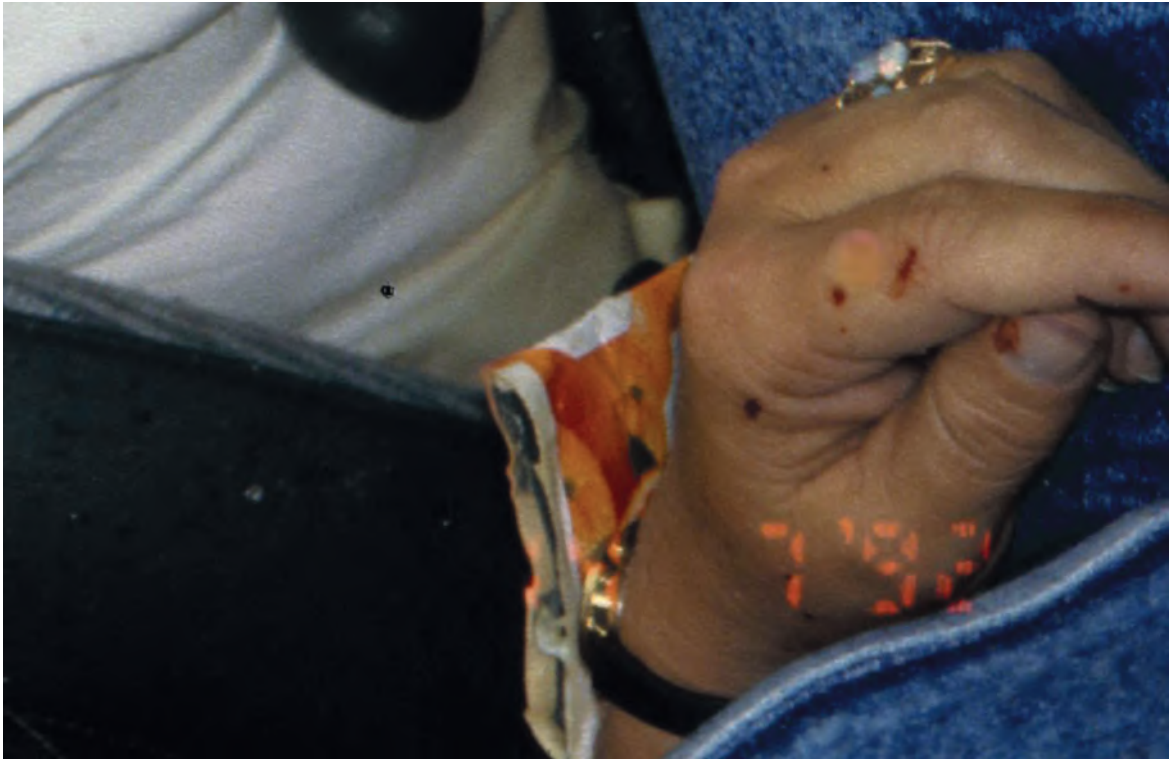
UNTITLED BILLBOARD MAASTRICHT

Thomas Wachholz' monumentale installatie ontwikkelt zich gedurende deze tentoonstelling. Elke week verandert ze van kleur, wat ook de weerschijn van tinten op de nabijgelegen muren beïnvloedt. Een professionele aanbrengrer van reclame plakt nieuwe postersets over de oude, met een accumulatie van lagen als resultaat. Dit voegt materialiteit toe aan de precieze structuur die het werk ondersteunt. Op deze manier gebruikt Wachholz de bovenhal van Marres als een scenario dat in beweging wordt gezet.

Wachholz' fenomenologische benadering van installaties maken weerspiegelt de vergankelijke ervaring van een werk in ontwikkeling en biedt een "snapshot in time", een fysieke herinnering aan een moment dat snel zal verdwijnen. Hij vindt inspiratie in dagelijkse routines en fixeert zijn aandacht op monotone procedures om daarmee te hypersnelle opvolging van gebeurtenissen in onze samenleving te vertragen. Hij herhaalt, verlengt, en her-verbeeldt. Door banale procedures tot creatieve gebaren te verheffen creëert Wachholz een ruimte van voortdurend veranderende perceptie, waar bezoekers zich kunnen concentreren op het belang van een vluchtig moment of een nauwelijks bemerkbare routine. Hij gebruikt een gestandaardiseerd proces om het idee van auteurschap te bevragen, en toont tegelijkertijd het rijke potentieel van een ontlichaamde vorm van schilderen.

XI Thomas Wachholz

XII Tim Bruggeman

DE HARDE NAAKTE WERKELIJKHEID

Vlaanderen, de vroege jaren '90. Het aantal dodelijke verkeersslachtoffers op uitgaansavonden piekt. Spoedarts Luc Beaucourt stelt een diareeks samen met foto's van brute taferelen en toont deze in middelbare scholen. De beelden worden onderdeel van het collectieve geheugen van een generatie.

Een kleine kwart eeuw later verleent Dr. Beaucourt Tim Bruggeman toegang tot zijn archief. Uit het bronmateriaal ontstaat werk dat enerzijds het scala aan mogelijkheden van grafische technieken onderzoekt, en anderzijds het samenspel

van taal en beeld toont. De nabewerkte beelden worden door Bruggeman ontdaan van hun puur shockerende effect: "De werken in de tentoonstelling vormen nogmaals een 'moment of impact', een herneming, een re-presentatie van de (dia)voorstelling. Er vindt echter een verschuiving plaats binnen de functionaliteit van de voorstelling. Waar het dr. Beaucourt een gedragswijziging bij jongeren wilde bewerkstelligen, gaat het mij om een reflectie op de retoriek en de verschijningsvorm van overweldigende beelden binnen onze beeldcultuur."

ARCHIPEL

“Mensen vertelden mij dat ze de hele nacht wakker hadden gelegen omdat ze zich maar af bleven vragen wie die ‘Thomas’ was die hun deze raadselachtige postkaart gestuurd had,” vertelt Miriam Sentler over haar project *Archipel*. Eigenaardige en melancholische namen die ontdekkers door de eeuwen heen aan afgelegen eilanden hebben gegeven, zoals *Possession* en *Loneliness*, vormden de aanleiding voor haar fictieve eilandengroep.

Sentler interpreteert het begrip ‘reizen’ als iets dat zowel fysiek als mentaal kan zijn. Het gegeven dat de naamgever een emotionele lading aan een fysieke plaats verbindt leidde tot de namen *Besviken* (Zweeds voor ‘teleurgesteld’), *Pembohong* (‘leugenaar’ in het Indonesisch) en *Haluava* (Fins voor ‘begerig’). De ansichtkaarten van de fictieve eilanden kunnen anoniem vanuit Marres worden verzonden aan de kunstenaar of aan een ontvanger naar keuze. Dient dit werk als een sociaal experiment? “Nee, maar het probeert wel te spelen met de grenzen van onze wereld.”

XIII Miriam Sentler

Caroline Bosc

LA LOBA

La Loba van Caroline Bosc neemt de Zuid-Amerikaanse mythe van een krachtig vrouwelijk figuur die botten verzamelt, voornamelijk van wolven, als uitgangspunt. De kunstenaar presenteert een hedendaagse versie van dit verhaal in de vorm van een performance. Met behoud van de oorsprong, maar gereviseerd met een rijke iconografie van internetbeelden creëert haar performance een droomachtige omgeving, samengevat in het concept van een *gesamtkunstwerk*. De performers gedragen zich vrij tijdens de performance, interpellieren en geven het publiek toegang tot een sjamanistisch en postdigitaal gebied.

Agenda

OPENING
14 december
Speech/Borrel/Feest
Performance Ralph Collier
Nathalie De Corte unfolding
performance

**PUBLIEKS-
PROGRAMMA**
18 januari
Performance Caroline Bosc
Performance Puck Vonk
Filmvertoning met Miriam
Gossing & Lina Sieckmann
& Q&A

14 & 28 januari
Nathalie De Corte unfolding
performance

FINISSAGE
12 februari
Performance Puck Vonk
Performance Ralph Collier
Nathalie De Corte unfolding
performance

COLOFON

Beeld: Met dank aan de deelnemende kunstenaars, Achim Kukulies (beeld Allan Rand), Nadja Massün (beeld Nathalie De Corte), Alexander Romey, Mier Gallery, Los Angeles en RaebervonStenglin, Zürich (beeld Thomas Wachholz), Tessera Solar en Stirling Energy Systems (SES) (beeld Kiki Goossen)

Grafisch ontwerp: Vandejong

Inleiding: Barbara Cueto en Bas Hendriks

Teksten: Barbara Cueto, Bas Hendriks, Sander S. Dekker (tekst Allan Rand)

Vertaling: Laura Schuster | Media Fictions

Coördinatie: Immy Willekens

Drukwerk: Unicum

Marres, Huis voor Hedendaagse Cultuur, ligt in het hart van de oude stad Maastricht. In Marres wordt met beeldend kunstenaars, muzikanten, vormgevers, koks en parfumeurs een nieuw vocabulaire voor de zintuigen ontwikkeld. Behalve een dynamisch programma met tentoonstellingen, presentaties en performances heeft Marres ook een prachtige tuin en een geweldig restaurant.

Marres ontvangt structurele steun van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, de Gemeente Maastricht en de Provincie Limburg.

Marres

Huis voor Hedendaagse Cultuur

Capucijnenstraat 98, 6211 RT Maastricht

+31(0)43 3270 207

info@marres.org www.marres.org

provincie limburg

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en
Wetenschap

Gemeente Maastricht

